

ЧЕТИРИМАТА ОСЪДЕНИ НА СМЪРТ

chitanka.info

В столицата на Персия един обуцар имал голям дюкян и бил известен като щедър човек.

Един ден, когато както обикновено седял в своя дюкян, на вратата се показал един гърбав човек, който започнал да пее и да удря по един малък барабан. Това се видяло забавно на обуцаря. Той поканил човека да влезе. Гърбавият влязъл в дюкяна и оттам в стаята зад него. Жената на обуцаря била сложила софрата и го поканила да вечерят.

Човекът не дочакал да го поканят втори път, седнал и започнал да се храни. Изглежда, че бил много гладен, защото не внимавал как яде. За вечеря било приготвено някакво ядене от риба и за нещастие, една кост заседнала в гърлото на гърбавия човек. Напразно изплашените мъж и жена се мъчили да го спасят. Той паднал от стола и останал вцепенен на пода. Обуцарят и неговата жена били ужасени.

— Какво да правим? — извикал обуцарят. — Хората ще ни обвинят, че ние сме го убили. Законът е безмилостен!

— Знаеш ли какво? — рекла жената. — Тъмно е вече. На съседната улица живее един лекар, евреин. Ще го занесем там, щом по улицата престане всяко движение. Ще го изправим пред вратата. Ще похлопаме. И когато някой дойде да отвори, ще избягаме. Щом отворят вратата, той ще падне върху тесните стълби, и лекарят ще помисли, че нещастникът е умрял при падането.

Каквото намислили, това и сторили.

Когато лекарят се пробудил късно през нощта от силното хлопане, скочил и отворил вратата. Тогава нещастният човек паднал на гърба си върху каменните стълби.

— Ето какво направих със своето бързане! — започнал да се тюхка лекарят и повикал робинята си да донесе свещ.

Пред него лежал човек, който не издавал никакви признаци на живот. Девойката помогнала на лекаря да отнесат трупа в стаята. Лекарят бил много уплашен, защото смятал, че нещастникът е умрял при падането.

— Какво се двоумиш? — казала жена му, която през това време се пробудила и дошла да види какво е станало. Знаеш, че шейхът ще ти отреже главата за това. Веднага изкачи мъртвеца на покрива на нашия съсед, неженения мюсюлманин, и го хвърли оттам през комина.

Отчаяният лекар помислил, че така единствено може да се спаси, и тръгнал да изпълни думите на жена си.

Съседът бил надзорник в кухнята на шейха. Той често носел у дома си останалите ястия от трапезата на своя господар, но изглежда, че котките на съседите му правели много пакост.

Тъкмо тази вечер имало празненство в двореца на шейха и той трябвало да остане по-дълго в кухнята. Върнал се призори, тъкмо когато лекарят и неговата слугиня спускали през комина мъртвеца. Изненадан, той чул някакъв шум. Това не били нито котките, нито мишките. Тогава видял как над огнището се показали два крака, които останали да висят във въздуха, сякаш този, който се спускал през комина, се колебаел да слезе.

— Стой, разбойнико! — извикал надзорникът на шейховата кухня.

Той мислел, че това е някой крадец, който идва да го обере. Но понеже този човек продължавал да виси над огнището, надзорникът скочил, извлякъл го от комина, хванал го за врата и започнал да го души. Най-сетне го тръшнал на пода. Когато се поуспокоил малко, с ужас видял, че нещастникът не мърда.

— Хубава работа направих! — казал той на себе си и повдигнал мъртвеца. — Аз съм удушил човека!

Но той бързо намислил как да се отърве. Вдигнал мъртвеца на гърба си и го изнесъл през задната врата.

На изток започнало да се разсъмва, но по улиците нямало жива душа. Близко до пазара надзорникът прикрепил мъртвеца до една стена, огледал се наоколо и предпазливо се върнал вкъщи.

След малко минал някакъв християнин. Вървял спокойно по улицата и завил на ъгъла. Мъртвецът седял опрян до стената с протегнати напред крака. Без да иска, християнинът се спънал и паднал.

— Нещастнико! — извикал изплашеният християнин, който може би бил и пиян. — Нима започваш да се шегуваш преди дори да се е съмнало? Чакай да те науча аз тебе как се поставя крак на хората.

И в същия миг той стоварил няколко юмрука по главата на непознатия.

В това време се появила стражата.

— За Бога! — извикал един от войниците. — Този човек е мъртъв.

Християнинът се разтреперил.

— Не исках да го убия! — уверявал ги той.

— Какво ти е направил този човек? — попитал началникът на стражата.

— Спъна ме и паднах — отвърнал запитаният.

Отвели нещастника в ареста. Занесли там също и мъртвия.

Обяснили на началника за станалото. Когато той узнал, че един християнин по съвсем дребна причина отнел живота на един мюсюлманин, заповядал да окачат убиеца на бесилката.

Разчуло се това по целия град. Издигнали бесилка на площада. След пладне старо и младо се втурнало да види как ще обесят престъпника, който след дълго упорство признал своето престъпление.

Палачът се готвел вече да метне въжето на врата му, когато изведнаж се чул силен вик:

— Пуснете го, пуснете го! Той е невинен! Аз убих този човек!

Палачът отпуснал въжето, а през тълпата си пробил път един човек и се изправил пред бесилката.

— Той не е убиец! — заявил човекът. — Аз съм виновният!

Държавният обвинител, който също бил при бесилката, започнал да разпитва човека, който обвинявал сам себе си. Той обяснил как ударил един гърбав човек, понеже го сметнал за крадец. Като надзорник на шейховата кухня, той донасял вкъщи разни ястия, но винаги му ги крадели.

— Достатъчен грях е — заявил той, — че съм убил един мюсюлманин. Не искам да нося върху себе си и кръвта на този невинен човек.

Когато държавният обвинител изслушал това признание, той пуснал на свобода християнина, а на бесилката качили надзорника на шейховата кухня.

Палачът отново се готвел да дръпне въжето, но пак се чул глас:

— Пуснете го! И той е невинен!

Един дребен човек махал с бяла кърпа и непрекъснато викал:

— Не го обесвайте, аз съм истинският убиец.

Съдиите изпаднали в недоумение. На кого да вярват? Но и този, който обвинявал себе си за смъртта на един човек, трябвало да бъде

разпитан. Това бил лекарят евреин, който разказал как в тъмнината попаднал на един човек и по невнимание го убил. Пак осъденият на смърт отстъпил мястото си на новия осъден, а народът повярвал, че най-сетне е намерен истинският убиец.

Но още веднаж всички останали изненадани.

Тъкмо в момента, когато лекарят произнасял своята предсмъртна молитва, от тълпата изскочил един човек и започнал да вика:

— Стойте! Още не сте намерили истинския убиец. Хванете мене. Аз съм виновен за смъртта на този нещастник.

И новоодошлият, който бил обуцарят, разказал какво е станало с мъртвеца. Съвестта му започнала да го измъчва, като се научил, че невинен човек ще бъде обесен вместо него.

Съдиите се намерили в още по-голяма мъчнотия и решили да представят на шейха този необикновен случай. Нека той да разследва цялата работа и да произнесе присъдата. Отвели в двореца обуцаря, лекаря, надзорника на кухнята и християнина. С тях занесли и мъртвеца.

Шейхът бил много неразположен. На няколко пъти той пращал да повикат дворцовия му смехотворец, но той не се явявал. Не можел да си обясни неговото непокорство. Слугите съобщили на шейха, че дворцовият смехотворец не се е вестявал от двадесет и четири часа.

Пред двореца настъпило голямо смущение. Народ се трупал от всички страни. Шейхът видял през прозореца, че начело на това шествие върви най-старият съдия, заедно с държавния обвинител и другите съдии, а стражарите водят четирима души. Зад тях двама души носели на носилка нещо покрито. Тълпата била задръстила цялата улица.

Първият министър съобщил на шейха, че най-старият съдия иска да говори със своя господар по един много важен въпрос. Шейхът веднага заповядал да пуснат съдията. Той влязъл. Заедно с него влезли и четиримата обвиняеми. Когато шейхът узнал каква е работата, заповядал да донесат носилката с жертвата на това тайнствено престъпление.

Той се изненадал много, когато в лицето на нещастника познал своя дворецов смехотворец.

— Клетни приятелю — казал той, — четири пъти убит! Кой би подозирал, че ще имаш такава печална съдба, ти, който винаги беше

така весел!

Шейхът продължавал да се взира в лицето на своя любимец.

— Лекарю — извикал изведнъж шейхът, — струва ми се, че още има живот в него. Виж, устните му се движат.

Лекарят се навел и рекъл изненадан:

— Боже мой, сърцето му тупти!

Бързо донесъл лекарят своите инструменти, сложил главата на нещастника върху коленете си, отворил устата му и с дълги щипци измъкнал от гърлото му рибената кост. Човекът, когото смятали за мъртъв, започнал да шава. Когато го поразтъркали добре, той се съживил напълно. Отворил очи и с учудване се огледал наоколо, не знаейки какво става с него. Четирмата осъдени на смърт сияели от радост. Дворцовият смехотворец се изправил на краката си.

— Кой ме гъделичкаше по гърлото? Нима не знаете, че имам гъдел? — рекъл той.

— Изглежда, че нямаш — казал весело шейхът, — защото, който може да понесе толкова удари и неприятности, както ти през последните двадесет и четири часа, той може да търпи и гъделичкането.

Шейхът назначил вещицата лекар еврейин за свой дворецов лекар, а другите трима, които също така се показали почтени хора, защото не искали друг да пострада вместо тях, наградил с богати подаръци и ги освободил. Така тази печална в началото случка завършила радостно за всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.